

РЕШЕНИЕ

№ 22711

гр. София, 02.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 11.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **4179** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално подпомагане (КСО).

Образувано е по жалба на В. П. П., подадена чрез адв. Т. Р., срещу Решение № 2153-21-181 от 18.09.2023 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което на основание чл. 117, ал. 3 КСО е оставена без уважение жалбата против Разпореждане № [ЕГН]/01.02.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ С.- град.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Иска се оспореното решение и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени, като преписката се върне на административния орган за произнасяне по искането на жалбоподателя за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява, не се представлява.

Ответникът- директор на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.- град, чрез процесуалния представител юрк. П. оспорва жалбата. Искането към съда е да отхвърли жалбата и да потвърди процесното решение на Директора на ТП на НОИ С.- град, както и да приеме, че оспорването по реда на чл. 193 от ГПК на процесните документи, е извършено успешно. Предвид изхода на делото моли, в полза на ТП на НОИ да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в максимален размер, с оглед фактическата и правна сложност на делото. Подробни аргументи относно неоснователност на жалбата развива в допълнително представени писмени бележки.

Административен съд София- град, Трето отделение, 73- ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заявление № МП-145978/08.12.2014 г. В. П. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ при условията на § 4, ал. 1 ПЗР на КСО. Към заявлението са подадени следните документи, удостоверяващи осигурителния стаж на жалбоподателя: Трудова книжка № 369/01.11.1976 г., Удостоверение обр. УП- 30 № 135/03.02.1987 г., изд. от осигурителя ЖПЗ „Г. Д.“ и Удостоверение образец УП-3 № 295-3/29.04.2003 г. за периода 01.01.1983 г. -30.10.1986 г., издадено от ДФ "Строймашинженеринг".

С определение от № [ЕГН] от 16.12.2014 г. административното производство по заявлението от 08.12.2014 г. е било спряно на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК, във връзка със сигнал до компетентните органи за установяване на истинността на предадените в отдел „Осигурителен архив“ на ТП на НОИ – С. град разплащателни ведомости. Същото е оспорено от П. пред АССГ и с определение от 13.02.2015 г. по адм.д. № 785 от 2015 г. съдът е отменил административния акт с правно основание чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК, като е изпратил преписката на длъжностното лице по „ПО“ при ТП на НОИ С.- град за продължаване на административното производство.

С Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г., постановено в изпълнение на определението на АССГ, пенсионното производство е възобновено и е постановен отказ за отпускане на исканата пенсия.

В. П. П. е обжалвал разпореждането от 15.06.2015 г., което е потвърдено при оспорване по административен ред с Решение № 2153-21-319/28.10.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. – град.

Решение № 2153-21-319/28.10.2019 г. е обжалвано по съдебен ред и с Решение № 2179/02.04.2021 г. на АССГ по адм. д. № 13392/2019 г., оставено в сила с Решение № 12392 03.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 6009/2021 г., е отменено и преписката е изпратена на длъжностното лице по чл. 98 от КСО при ТП на НОИ С.- град за ново произнасяне по заявлението на В. П. за отпускане на лична пенсия за ОСВ при съблюдаване на дадените от съда указания по тълкуването и прилагането на закона.

В изпълнение на указаното от съда, с Разпореждане от 01.02.2023 г., пенсионният орган е отпуснал на П. лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ при условията на чл. 68, ал. 3 КСО.

Разпореждането е оспорено по административен ред пред компетентния административен орган, като основните оплаквания на П. са свързани с аргументи за неизпълнение на цитираното по-горе съдебно решение, както и за неправилно незачитане на трудовия му стаж положен в ЖПЗ „Г. Д.“ и в ДФ „Строймашинженеринг“.

С оспореното в настоящото производство Решение № 2153-21-181 от 18.09.2023 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, на основание чл. 117, ал. 3 КСО е оставена без уважение жалбата против Разпореждане № [ЕГН]/01.02.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ С.- град.

Обсъдени са подробно документите, свързани с удостоверяване на трудовия стаж на П., като във връзка с всеки един документ са изложени конкретни съображения за незачитането им, както следва:

1. По отношение на Трудова книжка № 369, изд. на 01.11.1976 г.:

- не е оформена по предвидения от закона ред- на стр. 5 не е посочено предприятието, което я е издало;
- не е подпечатана с печата на издалото я предприятие по начин да засегне двете страници, което

е в нарушение на т. 6 от приложимата Инструкция № 2492 за реда и начина на издаване на документи за трудов стаж.

В трудовата книжка са вписани на стр. 10-15 периоди в ЖПЗ „Г. Д.“ и във Вагонно депо С. - Н., и на стр. 16 - 19 в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, досежно които са установени множество неточности, които са съобразени от пенсионния орган при преценката му:

- при оформяне на завършени осигурителни периоди на стр. 11 и 13 трудовата книжка е подпечатана с печат, съдържащ абrevиатура „М. Т. и С.“, която обозначава Министерството на транспорта и съобщенията /неотносима към заверените периоди/;

- изключена е възможността П. да е работил на пълен работен ден в ЖПЗ „Г. Д.“ през периода 01.11.1972 г. – 04.09.1973 г. с аргумент, че към този период /1970-1973 г./ лицето се е обучавало по специалността „шлосер-монтажор“ в СПТУ по приборостроене „Е. П.“. В този смисъл е полученото писмо с вх. № 1012-21- 298#2/11.09.2023 г. от СПГЕ „Д. А.“.

- изключена е възможността П. да е работил в ЖПЗ „Г. Д.“ с позоваване на разпоредбата на чл. 112 от Кодекса на труда от 1951 г. /отм./, която предвижда забрана да се възлагат на работници и служители до 18- годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, особено тежки и вредни за здравето им работи, а същият е започнал работа на възраст 17 години, 02 месеца и 22 дни при тежки и вредни за здравето условия на труд; наред с това същият е заемал длъжност „с.т. монтажор по ремонта на машините в леярнен цех“ на ЖПЗ „Г. Д.“, която не съответства на специалността, по която е обучаван, и за която е нямал изискуемата квалификация.

- удостоверен стаж от несъществуващ осигурител:

Съгласно данните от трудовата книжка В. П. е започнал работа в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ на 01.01.1983 г., като записите са подпечатани с печат на посочения осигурител, но всъщност СО „Вагоностроене“ е създадено от 01.01.1987 г. с Разпореждане № 5 на бюрото на МС от 27.01.1987 г. /обн. ДВ, бр. 11/10.02.1987 г./ и в състава му влизат заводите: Вагонен завод „Червено знаме“ – Б., Вагонен завод- Д., и Железопътен завод „Г. Д.“- С.. Във връзка с Решение № 50/1989 на МС, Софийският градски съд, на основание чл. 11, ал. 2 от Указа за стопанската дейност, е обнародвал в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г., регистрация на Държавна фирма „Транстехника“ под № 27/25.04.1989 г., като от обнародване на регистрацията е прекратена дейността на СО „Вагоностроене“, Железопътен завод– С., Вагонен завод „Червено знаме“- Б., Вагонен завод „А. Ж.“ Д., Завод за трамваи- С.. Предприятие за изграждане на материална база- С., всички от СО „Вагоностроене“. Към 01.01.1983 г. /датата, която е посочена в трудовата книжка като дата на започване на работа/ до 30.10.1986 г. /датата на прекратяване на трудовото правоотношение/, не са съществували както СО „Вагоностроене“, така и ДФ „Транстехника“, в правния мир никога не е съществувала и единна фирма ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, каквато е вписана на стр. 16 в трудовата книжка и чиито са печатите на стр. 17 и 19.

- изключена е възможността П. да е работил на пълно работно време в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ през периода 01.01.1983 г. до 30.10.1986 г., тъй като видно от изданията от Министерството на младежта и спорта образец УП-3 № УП-22-22 19.10.2022 г. В. П. П. е работил като инструктор ЛФГ за периода от 05.12.1984 г. до 31.03.1986 г.

2. По отношение на образец УП-30 № 135/03.02.1987 г., издаден от ЖПЗ „Г. Д.“ С. са констатирани следните нередовности:

- жалбоподателят е започнал работа при тежки и вредни за здравето му условия на труд на 17-годишна възраст, която на основание чл. 112 от КТ/1951 г. изключва възможността да е заемал претендираната длъжност.

- удостоверението е подпечатано с печата на несъществуващ към датата на издаването му осигурител, а именно с печат на ДСО БДЖ, което наименование не отговаря на действителното

название на обединението към датата на издаване на документа - 03.02.1987 г.;

- в образеца не е посочено къде се намират изплащателните документи, въз основа на които същият е издаден, което пречатства проверката му и се явява липса на изискуем реквизит.

- в образеца е вписано, че трудът е първа категория съгласно т. 4 „н“ от ПКТП, вместо правилната норма- т. 4а, б. „н“ от ПКТП /отм./, уреждаща категорията труд на работници непосредствено в лелярското производство на черни метали по списък на професиите, утвърден от комитета по труда и социалното осигуряване.

От ДФ „Строймашинженеринг“ жалбоподателят е представил:

1. Образец УП-2 № 295-2 от 29.04.2003 г. за осигурителен доход за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1985 г. в размер 32 021.00 лв.

2. Образец УП-3 № 295-3 от 29.04.2003 г. за осигурителен стаж за периода от 01.01.1983 г. до 30.10.1986 г. с отбелязване трудът да бъде зачетен от първа категория съгласно чл. 4 „н“ от ПКТП. По отношение на обр. УП-2 № 295-2 от 29.04.2003 г. решаващият орган установява следните нередовности:

- образецът е подпечатан от различен осигурител от издателя на Удостоверението, а именно същото е издадено от ДФ „Строймашинженеринг“, а е подпечатан с печат на ДФ „Строймашинженеринг“.

- в образеца е удостоверен осигурителен доход за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1985 г. във фирма ДФ „Строймашинженеринг, но такава не е съществувала през посочения период;

- в образеца е вписан Булстат-[ЕИК], като до 20.05.2011 г. фирмата е имала ЕФН- [ЕГН], т.е. вписан е Булстат, който не е съществувал към датата на издаване на удостоверението- 29.04.2003 г.

- в образеца на стр. 2 са отбелязани името и ЕГН на лицето, като това изискване е въведено от 10.04.2012 г., т.е. такива вписвания не са правени през посочената година на издаване на удостоверението- 2003 г..

- в бланката на образеца фигурира графа „часове“, което е въведено като реквизит от 01.01.2005 г.

- с решение от 03.01.1997 г. на СГС на основание чл. 630 от ТЗ ДФ „Строймашинженеринг“ е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г. и е открито производство по несъстоятелност /ДВ. бр. 29/08.04.1997 г./, което не е отразено в представения образец, издаден по време, в което фирмата е в производство по несъстоятелност.

- образецът е подписан за ръководител от лице „И. Р.“. Съгласно решението на СГС, ФО от 13.08.1990 г. за регистриране на ДФ „Строймашинженеринг“ последната се представлява от Д. Р. К., като в удостоверение на СГС от 20.05.2011 г. като представляващ фирмата също е посочен Д. Р. К..

Идентични пороци са установени и по отношение на образец УП- 3 № 295-3/29.04.2003 г., удостоверяващ стажа на П. в ДФ „Строймашинженеринг“ :

- образецът също е подпечатан с печат на друг осигурител- ДФ „Строймашинженеринг“;

- в образеца също е посочен неправилен Булстат;

- и този образец е подписан за ръководител от „И. Р.“.

- образеца съдържа графа „часове“, което сочи на антидатирането му.

- в образеца не е посочено къде се намират изплащателните документи, въз основа на които е издаден, което е липса на изискуем реквизит и пречатства проверката на удостоверението;

- посочено е грешно правно основание за категоризирането на стажа - чл. 4 „н“ от ПКТП вместо разпоредба на т. 4а, б. „н“ от ПКТП /отм./.

- същият период - от 01.01.1983 г. до 30.10.1986 г. е вписан в Трудова книжка № 369, издадена на 01.11.1976 г. без посочено предприятие, което я е издало, като придобит в ДФ „Транстехника“ СО

„Вагоностроене“, като е прието, че липсва правоприемство между ДФ „Строймашинженеринг“ и СО „Вагоностроене“ и ДФ „Транстехника“.

Наред с това административният орган установява въз основа на събраните документи от Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус /БОДК/, че в автобиографията си, депозирана с молба от 01.08.1992 г. за постъпване на работа в БОДК, В. П. не сочи да е работил в ЖПЗ „Г. Д.“- С., в ДФ „Строймашинженеринг“ и във Вагонно депо С.- Н.. Според автобиографията през 1979 г. е бил приет във ВИФ „Г. Д.“ като студент редовно обучение и след завършване на следването си е работил „в сферата на спорта“- в националния отбор по гребане, като учител по ски, учител по тенис до 1989 г., когато заминал за Република А. с двугодишен договор като преподавател по физкултура.

Видно от писмо с изх. № 423/15.06.2020 г. от Н. „В. Л.“, П. е записан за студент във ВИФ „Г. Д.“ на 06.11.1980 г. в редовна форма на обучение, която променил в задочна със заповед на ректора от 13.09.1982 г.

В хода на съдебното производство по адм.д. №9656/2023 г. на АССГ, ответникът е оспорил истинността на документи по реда чл.193 ГПК: 1. Образец УП-30 № 135 от 03.02.1987 г., издадено от Железопътен завод „Г. Д.“ – С.; 2. Образец УП- 2 № 295-2 от 29.04.2003 г., издадено от ДФ „Строймашинженеринг“; 3. Образец УП-3 № 295-3 от 29.04.2003 г., издадено от ДФ „Строймашинженеринг“; 4. Трудова книжка на В. П. П. с № 369, издадена на 01.11.1976 г. без посочено издалото я предприятие в частите й: на стр. 10-15 на вписан стаж в ЖПЗ „Г. Д.“ и на стр. 16-19 на вписан стаж в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“.

С определение от 15.01.2024 г. съдът е открил производство по реда на чл. 193 ГПК по оспорване истинността на: 1. Образец УП-30 № 135 от 03.02.1987 г., издадено от Железопътен завод „Г. Д.“ – С.;

2. Образец УП-2 № 295-2 от 29.04.2003 г., издадено от ДФ „Строймашинженеринг“; 3. Образец УП-3 № 295-3 от 29.04.2003 г., издадено от ДФ „Строймашинженеринг“; 4. Трудова книжка на В. П. П. с № 369, издадена на 01.11.1976 г. без посочено издалото я предприятие в частите й: на стр. 10-15 на вписан стаж в ЖПЗ „Г. Д.“ и на стр. 16-19 на вписан стаж в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“. Указано е на ответника, че негова е доказателствената тежест за оспорване на материалната доказателствена сила на официалните свидетелстващи документи – Образец УП-30 № 135 от 03.02.1987 г., издадено от Железопътен завод „Г. Д.“ – С.; Образец УП-2 № 295-2 от 29.04.2003 г., издадено от ДФ „Строймашинженеринг“; Образец УП-3 № 295-3 от 29.04.2003 г., издадено от ДФ „Строймашинженеринг“; Трудова книжка на В. П. П. с № 369, издадена на 01.11.1976 г., като за целта е необходимо да представи съответните доказателства, опровергаващи верността/истинността на фактите, изложени в оспорените документи, като има предвид ограничението по чл.164, ал.1 т. 2 ГПК относно невъзможността съдържанието на официален документ да бъде оспорено със свидетелски показания.

В изпълнение на указанията относно доказателствената тежест по оспорване на горепосочените документи, по молба на ответника по делото е допусната Съдебно– графична експертиза със задача вещото лице да установи дали подписите за гл. счетоводител и за ръководител на ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, положени в правоъгълния печат на стр. 19 в трудовата книжка, са идентични с тези за гл. счетоводител и ръководител в образците УП- 2 и УП-3, издадени от ДФ „Строймашинженеринг“.

Видно от заключението на приетата по адм.д. №9656/2023 г. по описа на АССГ Почеркова експертиза, обективизирана в Протокол № 6 от 25.01.2024 г., която не е оспорена от страните: 1. Подписът, положен срещу думата „Гл. Счетоводител“, в Удостоверение, Обр.УП - 2, И.. № 295-2 от 29.04.2003 год., от

„Строймашинженеринг“ и подписът, положен срещу думата „Гл. Счетоводител“, в Удостоверение, Обр.УП-3, И.. № 295-3 от 29.04.2003 г., от „Строймашинженеринг“, са положени от едно и също лице; 2. Лицето, положило подписите, срещу думата „Гл. Счетоводител“, в „Удостоверение, Обр.УП-2, И.. № 295-2 от 29.04.2003 г., от „Строймашинженеринг“ и подписът, положен срещу думата „Гл. Счетоводител“, в „Удостоверение, Обр. УП -3, И.. № 295-3 от 29.04.2003 г. от „Строймашинженеринг“, не е положило подписът за „Гл.счетоводител“, положен в правоъгълния печат, на стр.19, на трудовата книжка № 369, издаден на името на В. П. П.; 3. Подписът, положен срещу думата „Ръководител“, в „Удостоверение, Обр.УП- 2, И.. № 295-2 от 29.04.2003 год., от „Строймашинженеринг“, и подписът, положен срещу думата „Ръководител“, в „Удостоверение, Обр. УП-3, И.. № 295-3 от 29.04.2003 г. от „Строймашинженеринг“ са положени от едно и също лице; 4. Допуска, че лицето, положило подписите, срещу думата „РЪКОВОДИТЕЛ“, в „Удостоверение, Обр.УП - 2, И.. № 295-2 от 29.04.2003 год., от „Строймашинженеринг“ и срещу думата „РЪКОВОДИТЕЛ“, в „Удостоверение, Обр.УП-3, И.. № 295-3 от 29.04.2003 г., от „Строймашинженеринг“ НЕ Е ПОЛОЖИЛО ПОДПИСЪТ, за „РЪКОВОДИТЕЛ“, в правоъгълният печат на стр.19, на трудовата книжка № 369, издаден на името на В. П..

В хода на настоящото производство се приобщиха доказателствата по адм. №9656/2023 г. по описа на АССГ и адм.д. №6760/2024 г. по описа на ВАС, адм. дело №13392/2019 г., на 54 състав, по описа на АССГ, ведно с приложените към него адм. дело № 2105/2022 г. на ВАС, адм. дело № 6009/2021 г. на ВАС.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Настоящият съдебен състав приема, че оспореното решение е издадено от материално и териториално компетентен орган. Процесният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма, както и съдържа всички предвидени в чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. чл. 117, ал. 5 от КСО реквизити, вкл. изрични фактически и правни основания за постановяването. Разпореждане също е издадено от компетентен орган- длъжностното лице, на което от Заповед № 1015-21-92 от 11.03.2020 г. на директора на ТП на НОИ– С. град е възложено ръководството на "Пенсионното осигуряване" в ТП на НОИ по смисъла на чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО.

Съдът намира, че при постановяването на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т.1 КСО, с трудови,

служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец.

Съответно, според чл. 40, ал. 3 от Наредбата, документите по ал. 1 и ал. 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд, а съгласно чл. 40, ал. 5 от същата в случаите, когато документите по ал. 3 липсват, осигурителите или техните правоприемници по изключение могат да издават удостоверения за осигурителен стаж и трудово възнаграждение или за осигурителен доход и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход. Според чл. 5, ал. 10 КСО- при прекратяване на дейността на осигурителите, които нямат правоприемник, разплащателните ведомости се предават в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, освен ако в закон не е определен друг ред за съхраняването им. Към разплащателните ведомости се прилагат и трудови договори (заповеди за назначаване), заповеди за преназначаване, заповеди за ползван неплатен отпуск над 30 работни дни, заповеди за прекратяване на трудови или служебни правоотношения. Когато прекратяването на дейността на осигурителя се извършва със съдебно решение за заличаване или заличаването подлежи на вписване в търговския регистър, удостоверението за предаване на ведомостите, издадено от териториалното поделение на Националния осигурителен институт, е задължително условие за постановяване на решението, съответно за вписването в търговския регистър.

Спорът по делото е материалноправен и се свежда до това, дали правилно осигурителният орган не е зачел осигурителния стаж и осигурителния доход на жалбоподателя при ДФ „Строймашинженеринг“ и ЖПЗ „Г. Д.“.

По делото се установява, че в изпълнение на указанията, дадени с предходно Решение № 12392/03.12.2021 г. на ВАС по адм. дело № 6009/2021 г., административният орган е изискал информация за наличие на съхранявани от работодателите изходящи дневници и съответно на извършено в същите вписване на посочените като издадени от тях удостоверения.

Видно от писмо изх. № 5531-09-581#2 от 02.03.2022 г., в отдел „Обединен осигурителен архив“, към ТП на НОИ– К. не са приети за съхранение изходящи дневници, поради което не могат да бъдат предоставени данни дали от осигурителя ДФ „Строймашинженеринг“ са издадени образци УП-2, с изх. № 295-2/29.04.2003 г. и УП-3, с изх. № 295-3/29.04.2003 г. В същото е удостоверено, че е приета разплащателна и трудовоправна документация на осигурителя ДФ „Строймашинженеринг“, съдържаща само разплащателни ведомости.

В последващо писмо с дата 12.08.2022 г. от началника на отдел „Обединен осигурителен архив“ към ТП на НОИ– К. е разяснено, че във ведомостите за заплати на ДФ „Строймашинженеринг“ за спорния период е отразено наименование „ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, „Ж.П. Район 9“, като

разплащателната документация на осигурителя е приета с приемо-предавателен протокол от 28.07.2014 г., без да е отразена промяната на наименованието му по периоди.

Относно стажа в ДФ „Строймашинженеринг“ се констатира следните несъответствия:

Образец УП-2 № 295-2 от 29.04.2003 г. е издаден от ДФ „Строймашинженеринг“, а е подпечатан с печат на ДФ „Строймашинженеринг“, т.е. липсва корелация в наименованието на дружеството, което е изначална индичия, че отразените данни не почиват на действителните.

В образца е удостоверен осигурителен доход, придобит в ДФ „Строймашинженеринг“, за периода от 01.01.1983 г. до 31.12.1985 г., но ДФ „Строймашинженеринг“ е създадена със Заповед № 54 от 14.06.1990 г. на министъра на Министерството на икономиката и планирането и на основание чл. 11, ал. 2 от Указ № 56 за стопанската дейност, вписана в регистъра на държавните фирми под № 194 от 13.08.1990 г. Това компрометира доказателствата сила на двата образца, тъй като няма как В. П. П. да е работил и получавал трудови възнаграждения, за същия период, осем години преди фирмата да е създадена в правния мир.

На следващо място, в образца е вписан Булстат-[ЕИК]. От писма от Агенцията по вписванията от 17.05.2011 г. и от 07.09.2016 г. се установява, че ДФ „Строймашинженеринг“ е вписана служебно на 06.06.2011 г. със служебен код по Булстат[ЕИК]. Видно от издаденото от СГС удостоверение от 20.05.2011 г. по ф. д. № 5208/1990 г., до служебната ѝ пререгистрация, конкретно към 20.05.2011 г., ДФ „Строймашинженеринг“ има ЕФН- [ЕГН]. Т.е. вписването на БУЛСТАТ, въведен през 2011 г., в документ, на който е придаден вид, че е издаден години преди това навежда на извод за антидатирането му, внасящо допълнително съмнение в достоверността на отразените в същия данни. В подкрепа на този извод е отразяването в образца на името и ЕГН на лицето, което изискване е въведено 10.04.2012 г., т.е. години след посочената в документа дата на издаване. Наличието на графа „часове“, необходими при изчисляването на осигурителния стаж след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004 г., и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС /обнародвано в ДВ, бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005 г./ е поредната нередовност на образца, сочеща антидатирането му.

Настоящият съдебен състав кредитира като компетентно изготвена, при използване на специални знания приобщената по делото Почеркова експертиза, от заключението, от която е видно, че подписът, положен срещу думата „Гл. Счетоводител“, в Удостоверение, Обр.УП - 2, И.. № 295-2 от 29.04.2003 год., от „Строймашинженеринг“ са положени от едно и също лице. Лицето, положило подписите, срещу думата „Гл. Счетоводител“, в „Удостоверение, Обр.УП-2, И.. №

295-2 от 29.04.2003 г., от „Строймашинженеринг“, не е положило подписа за „Гл.счетоводител“, положен в правоъгълния печат, на стр.19, на трудовата книжка № 369, издаден на името на В. П. П.. Експертът допуска, че лицето, положило подпис, срещу думата „РЪКОВОДИТЕЛ“, в „Удостоверение, Обр.УП - 2, не е положило подписа, за „РЪКОВОДИТЕЛ“, в правоъгълният печат на стр.19, на трудовата книжка № 369, издадена на името на В. П.. Изводимо от изложеното е оборване на автентичността на посочените документи.

Досежно Образец УП-3 № 295-3 от 29.04.2003 г. за осигурителен стаж за периода от 01.01.1983 г. до 30.10.1986 г. се констатира същите нередовности, а именно същият е подпечатан с печат на друг осигурител- ДФ „Строймашинженеринг“. Относимо и за този образец е вписването на Булстат, наличието на графа „часове“, както и заключението на вещото лице касателно положените подписи. Индиция за антидатиране на въпросното удостоверение е и вписаното предложение за категоризирането на труда по т.4, „н“ от ПКТП /отм./, която е приета с ПМС № 70 от 05.07.1990 г., вместо т. 4а, б. „н“ от ПКТП /отм./. Освен това, стажът посочен от жалбоподателя, придобит на длъжност „ел. монтьор по ремонт на машини в леярнен цех“ не кореспондира с предмета на дейност на „Строймашинженеринг“. Такъв цех е имало в СО „Вагоностроене“ и в ДФ „Транстехника“. В тази връзка, същият период- от 01.01.1983 г. до 30/10.1986 г., е вписан в издадената Трудова книжка №. 369/01.11.1976 г. /без посочено издалото я предприятие/, като придобит в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“. От доказателствата по делото обаче и в частност от Заповед № 54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането и Решение № 2 от 10.07.1990 г. по ф. д. № 2839/89 г. по описа на СГС не се установява „правоприемство между ДФ „Строймашинженеринг“ и СО „Вагоностроене“ и ДФ „Транстехника“.

По отношение на Образец УП-13 № 5531-09-581#1/02.03.2022 г., издаден от ТП на НОИ– К. образецът е за осигурителен стаж за периода от 01.01.1983 г. до м. 10.1986 г. в ДФ „Строймашинженеринг“ и е издаден от архивохранилището на ТП на НОИ С. – град, въз основа на приетите ведомости на ДФ „Строймашинженеринг“, изготвяни за време, през което фирмата все още не е съществувала. Следва да се отбележи, че във връзка с ведомостите на ДФ „Строймашинженеринг“ е налице практика на ВАС досежно несъществуването на единна ДФ „Транстехника“— СО „Вагоностроене“, на която се позовава ответника.

Предвид горното, правилно административният орган не е зачел по посочените документи стаж и в ДФ „Строймашинженеринг“.

Относно стажа в ЖПЗ „Г. Д.“ също са налице нередовности в документите, въз основа, на които жалбоподателят претендира отпускане на пенсия, както следва:

В Трудова книжка № 369, изд. на 01.11.1976 г., не е посочено издалото я предприятие, респ. не е подпечатана /на стр. 5/ На стр. 11 и 13 трудовата книжка е подпечатана с печат, съдържащ аббревиатура „М. Т. и С.“, която е неотнормирана към

заверените периоди.

Видно от писмо с вх. № 1012-21-2982/11.09.2023 г. от СПГЕ „Д. А.“, лицето е обучавано по специалността „шлосер-монтър“ през периода 1970 г.— 1973 г. в СПТУ по приборостроене „Е. П.“, което обстоятелство препятства възможността по същото време- от 01.11.1972 г. до 04.09.1973 г., да е полагало труд на пълен работен ден в ЖПЗ „Г. Д.“ на длъжност „ел. монтър на машините /леярен цех/“.

Според трудовата книжка жалбоподателят е започнал работа на възраст 17 години, 02 месеца и 22 дни при тежки и вредни за здравето условия на труд в леярен цех, в нарушение на чл. 112 от КТ/1951 г. /отм./. Всичко това индицира, че отразеното в трудовата книжка не почива на факти от обективната действителност.

В подкрепа на този извод е и констатацията, че според трудовата книжка В. П. е започнал работа в ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“ на 01.01.1983 г., но с Разпореждане № 5 на бюрото на МС от 27.01.1987 г. /обн. ДВ, бр. 11/10.02.1987 г./ е създадено СО „Вагоностроене“, което е прекратило дейността си от 26.05.1989 г. с регистрацията на ДФ „Транстехника“, обнародвана в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г. Априори, през вписания в трудовата книжка период от 01.01.1983 г. до 30.10.1986 г., не са съществували както СО „Вагоностроене“, така и ДФ „Транстехника“, както и не се установява да е съществувала и единна фирма ДФ „Транстехника“ СО „Вагоностроене“, каквато е вписана на стр. 16 в трудовата книжка и чиито са печатите на стр. 17 и 19. Наслагващите се обстоятелства създават в достатъчна степен на сериозност съмнения в достоверността на конкретните отразявания в трудовата книжка на лицето. В подкрепа на това, според издаден на основание наличните изплащателни документи от Министерството на младежта и спорта образец УП-3 № УП-22- 22/19.10.2022 г. В. П. П. е работил като инструктор ЛФГ за периода от 05.12.1984 г. до 31.03.1986 г., поради което остава неясно как по същото време е работил на пълно работно време и в несъществуващата ДФ „Трантехника“ СО „Вагоностроене“.

На следващо място, видно от писмо с изх. № 423/15.06.2020 г. от Н. „В. Л.“, В. П. П. е записан за студент във ВИФ „Г. Д.“ на 06.11.1980 г. в редовна форма на обучение, която променил в задочна със заповед на ректора от 13.09.1982 г. Неясно как, при положение, че жалбоподателят е учил в редовна форма на обучение в посочения период, е работил и на пълно работно време в ЖПЗ „Г. Д.“ от 01.07.1980 г. до 26.07.1983 г., какъвто е записът на стр. 15 в трудовата книжка.

По отношение на Образец УП-30 № 135/03.02.1987 г., съдът намира следното: Образецът е подпечатан с печат на ДСО БДЖ. СО „Български държавни железници“ - [населено място], е образувано с Разпореждане на МС № 125/16.07.1976 г. за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс - обн., ДВ бр. 68/1976 г., и съществува до регистрацията, на фирма БДЖ с Решение от 20.06.1986 г. по ф. д. № 459/1989 г. по описа на СГС, ФО.

Посочването на грешно наименование на осигурителя прави негодно удостоверяването на осигурителен стаж и доход в спорните периоди /Решение № 15171/08.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7283/2020 г./.

Видно от съдържанието на образца жалбоподателят е започнал работа при тежки и вредни за здравето си условия на труд на 17-годишна възраст, която на основание чл. 112 от КТ/1951 г. изключва възможността да е заемал претендираната длъжност. Не е посочено къде се намират изплащателните документи, въз основа на които същият е издаден, което пречатства проверката му. В образца е вписано, че трудът е първа категория съгласно т. 4 „н“ от ПКТП, вместо относимата норма- т. 4а, б. „н“ от ПКТП /отм./, уреждаща категорията труд на работници непосредствено в леярското производство на черни метали по списък на професиите, утвърден от Комитета по труда и социалното осигуряване. Освен това, точка 4а, б. „н“ от Правилника е приета с Постановление № 70 на МС от 05.07.1990 г. за изменение и допълнение на административни актове, свързани с категоризиране на труда при пенсиониране, обн. в ДВ, бр. 58 от 1990 г., и е в сила от 30.06.1990 г., то е налице несъответствие на съдържанието на издаденото удостоверение с нормативната уредба. По този начин правилно служителите на НОИ са приели, че е оборена доказателствената сила на издадения образец УП-30, което обосновава извода за антидатирането му /Решение № 10726/24.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 2920/2022 г./.

Това от своя страна прави правилен извода на административния орган за незначитане на посочения стаж доколкото документите се явяват нередовни по смисъла на чл. 40 от НПОС.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 от НПОС осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя и с данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, а според ал. 3 на същия член, документите по ал. 1 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Т.е. първичният документ, в който се съдържат, данните за осигурителния стаж на лицето, са разплащателните ведомости, а трудовите, служебни и осигурителни книжки са вторичен документ, който отразява вече направените записвания в разчетно-платежните ведомости и затова записванията в тях трябва да съответстват на записванията в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, а от друга - трудовата, служебна и осигурителна книжка на лицето или издадените от работодателя удостоверения за един и същ период, меродавно е съдържанието на изплащателните ведомости.

Съгласно чл. 347, ал. 1 от КТ /в действащата по време редакция/ трудовата книжка е официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства относно трудовата дейност на работника или служителя. Този документ е официален документ и по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, тъй като е издаден от длъжностно

лице, в кръга на службата му, по установените форми и ред, които са установени, че за онзи период единственото изискване е трудовата книжка след нейното оформяне е да има подпис на директора и печат на предприятието. Правна природа, която законодателят е регламентирал в чл. 347, ал. 1 от Кодекса на труда (ДВ, бр. 100 от 1992 г.), е на официален удостоверителен документ за вписаните в нея факти и обстоятелства. С указаната разпоредба държавата в лицето на законодателната власт е делегирала правомощия (компетентност) на всеки работодател да удостоверява като държавен орган с удостоверителни функции чрез вписването им в трудовата книжка факти и обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника и служителя, включително неговите точно изчислени в години, месеци и дни трудов и осигурителен стаж. Ето защо трудовата книжка винаги има публично удостоверително значение. Този извод се основава и на факта, че тя се издава по утвърден от държавата образец, като вписванията в него се осъществяват от работодателя и длъжностни лица по смисъла на § 1, т. 5 от ДР към КТ. Т.е. материалната доказателствена сила на официалния свидетелстващ документ обвързва пенсионния орган, досежно удостоверените в нея факти. За да възникне обаче подобна доказателствена обвързаност следва трудовата книжка да бъде редовно водена. Правилно в тази връзка пенсионната администрация е приела, че трудовата книжка не е редовно оформена, като в нея се съдържат не просто противоречиви и взаимоизключващи се обстоятелства, но и невъзможни отбелязвания, по време, с оглед работодателя, а и с оглед посочване на несъществуващи към датата на изготвянето и лица и учреждения. Ето защо и във връзка с вписванията в трудовата книжка съдът приема, че изискването за редовно водене на трудовата книжка, нормативно приложимо към всеки отделен период, не е спазено, потвърждение за което се открива както от представената по делото експертиза, така и от зрителното възприятие върху наличните по преписката данни. В този смисъл не може да се приеме, че органите по пенсионното осигуряване следва да се считат обвързани от представената трудова книжка. Във връзка с представените удостоверения, настоящият състав приема, че същите дори не могат да се квалифицират като документ по образец, съгласно условието на чл.40 ал.1 от НПОС доколкото същите са представени на образец неотнормиран към периода за който се претендира да са изготвени. ВАС е имал възможност да постанови, че „няма законова норма която в пенсионното производство да утвърждава писмен документ за абсолютно валиден/неподлежащ на проверка и последващ контрол за истинността му/, още повече, че изискванията му за форма в случая са опорочени. Горепосочените обстоятелства, установени от органите на ТП на НОИ и потвърдени в хода на процеса, включително с експертно заключение дискредитират доказателствената стойност на горепосочените документи, т.е. те не са годни доказателства, установяващи осигурителен стаж и доход касателно спорните периоди. Това прави и успешно оспорването от страна на ответника в

производството по реда на чл.193 ГПК, вр. чл.144 АПК.

В обжалвания административен акт органът е изложил подробни мотиви по отношение на всеки от осигурителите, които се споделят от настоящия съдебен състав, като коректно е и позоваването на константната практика на ВАС по сходни случаи. В тази връзка неоснователно е възражението за допуснато нарушение на чл. 35 АПК.

По отношение констатираните нарушения на трудовото законодателство, действително НОИ няма правомощие да определи трудовото правоотношение като недействително, но с оглед целите на пенсионното осигуряване в рамките на неговата компетентност в рамките производството по отпускане на пенсия, е да приеме или не даден осигурителен период за действителен и доказан.

За прецизност следва да се отбележи, че липсва нормативно задължение административният орган да докаже, че на практика не е престиран труд, защото е недопустимо доказването на отрицателен факт.

Предвид горното и при цялостната проверка за законосъобразността на оспореното решение, не се констатира наличие на отменителни основания по чл. 146, т. 1-5 АПК. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и предвид надлежно въведеното искане от страна на процесуалния представител на директора на ТП на НОИ – С. град за присъждането на разноски, произтичащи от юрисконсултско възнаграждение, то на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 300 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. П. срещу Решение № 2153-21-181 от 18.09.2023 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град, с което на основание чл. 117, ал. 3 КСО е оставена без уважение жалбата против Разпореждане № [ЕГН]/01.02.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА В. П. П., ЕГН- [ЕГН], да заплати на Национален осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

